

Arrest

nr. 128 381 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. U verklaart heel uw leven te hebben gewoond in het dorp Tora Khwa, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar.

Wanneer u in de zevende graad zat en onderweg was naar school, werd u onderweg naar school verschillende malen tegengehouden door de taliban die u vroegen met de school te stoppen en hen te vervoegen. Een keer werd u door de taliban geslagen omdat u niet met hen meeding. U vertelde uw vader hierover. Hierna hielden de taliban u nog een keer tegen onderweg naar school en vroegen ze u opnieuw om met hen mee te strijden.

Later kwam u de taliban opnieuw onderweg naar school tegen. U kreeg een injectie van de taliban waardoor u het bewustzijn verloor. U werd wakker op een u onbekende plaats, ergens in de

bergen. De taliban zeiden u er dat u een opleiding zou krijgen waarna besloten zou worden of u een zelfmoordaanslag zou moeten plegen of dat u met hen moest vechten. De volgende drie maanden leerde u er bommen maken en wapens gebruiken. Op een dag zeiden ze u dat u de volgende dag een zelfmoordaanslag zou moeten plegen. Diezelfde nacht kon u echter ontsnappen door een gat in de muur van uw kamer te maken met een stukje van het dak. 's Morgens kwam u een dorp tegen waar iemand u vertelde hoe u naar uw dorp kon terugkeren. Uiteindelijk kwam u met veel moeite in uw dorp Tora Khwa aan.

De volgende nacht werd uw huis in het dorp omsingeld door de talibs die u hadden ontvoerd. Uw moeder verstopte u tussen de dieren. De taliban vroegen uw vader waar u was en sloegen uw vader. Ze doorzochten het huis, maar vonden u niet. Hierop zeiden de taliban dat ze 2 nachten later zouden terugkomen en dat uw vader u dan moest afgeven aan hen. Zo niet zouden ze uw hele familie vermoorden en het huis in brand steken. Hierop besloot uw vader dat u Afghanistan moest verlaten. Na zes maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 25 maart 2011 een asielaanvraag indiende.

Nadat u Afghanistan heeft verlaten, zijn de taliban nog vijf à zes keer naar uw huis gekomen op zoek naar u. Hierbij werd uw familie geslagen. In geval van een terugkeer naar uw land van herkomst vreest u te worden gedood door de taliban.

U legde op de Dienst Voogdij een taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer, maar deze zou nog steeds in het bezit zijn van de Dienst Voogdij. U legt geen enkel ander document neer ter staving van uw asielaanvraag.

Op 13 juni 2013 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag en het van oordeel was dat u zich in de stad Jalalabad kon vestigen. Tegen deze beslissing ging u in beroep. Op 29 oktober 2013 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovenstaande beslissing van het CGVS.

Vervolgens werd u op 14 januari 2014 opnieuw op het CGVS gehoord. U verklaarde er dat er sinds het vorige interview niets belangrijks is gebeurd dat van belang is voor uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u tot aan uw vertrek naar België hebben gewoond in het dorp Tora Khwa, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar (CGVS 1 (29.05.2013), p. 3).

Ten eerste moet in dit opzicht gewezen worden naar uw opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen omtrent de nabije geografie van Hesarak die daarenboven vaak nog eens tegenstrijdig blijken te zijn met de objectieve beschikbare informatie.

Zo moet worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS stelt dat Kabul en Azra provincies zijn die grenzen aan Hesarak (CGVS 1, p. 4). Op de vraag of er nog andere provincies nabij Hesarak gelegen zijn, antwoordt u ontkennend (CGVS 1, p. 4). Wanneer tijdens het tweede gehoor opnieuw gevraagd wordt naar de aangrenzende provincies van Hesarak, stelt u daarentegen dat de provincies Logar en Kunar nabij het district Hesarak liggen (CGVS 2, p. 3). Gevraagd of er nog andere provincies aan Hesarak grenzen, stelt u dat het die provincies zijn die u daarnet heeft vermeld (CGVS 2, p. 3). Deze door u gegeven provincies komen bijgevolg niet overeen met uw antwoord op dezelfde vraag tijdens uw eerste gehoor. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de provincie Kunar niet aan het district Hesarak grenst.

Wanneer u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd of Logar ver van Hesarak ligt, antwoordt u dat het er heel ver van is (CGVS 1, p. 4). Echter, volgens de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de provincie Logar grenst aan Hesarak. Geconfronteerd met deze informatie, stelt u tijdens het eerste gehoor dat dit onmogelijk is (CGVS 1, p. 4). Tijdens het tweede gehoor stelt u dan weer dat Logar aan Hesarak ligt en dat u dit reeds weet sinds u jong was (CGVS 2, p. 3).

Tijdens uw eerste interview zei u dat de districten Azra, Surobi en Khogyani aan Hesarak grenzen (CGVS 1, p. 4), terwijl u tijdens het tweede interview stelde dat de districten Khogyani en Shinwari nabij Hesarak liggen en dat dit het is (CGVS 2, p. 4). Echter, het district Shinwari grenst helemaal niet aan Hesarak (zie administratief dossier). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u stelt dat het district Sherzad nabij Hesarak ligt, doch niet zo dichtbij als Khogyani (CGVS 2, p. 4), terwijl uit de informatie blijkt dat Sherzad een veel langere grens heeft met Hesarak als Khogyani met Hesarak.

Tijdens uw eerste gehoor verklaart u dat de provincies Ghazni, Kandahar, Khost en Paktika aan de provincie Nangarhar grenzen (CGVS 1, p. 4). Deze provincies grenzen echter helemaal niet aan Nangarhar (zie administratief dossier). Bovendien bleek u tijdens het tweede gehoor niet in staat om ook maar één provincie die aan Nangarhar grenst, te vermelden (CGVS 2, p. 3). Geconfronteerd met de vaststelling dat u vorige keer wel een aantal provincies opsomde, verklaart u zoiets niet te hebben gezegd (CGVS 2, p. 3). Deze verklaring is niet afdoende. Het is immers een a posteriori verklaring. Bovendien verklaart u tijdens uw eerste interview de tolk goed te hebben begrepen (CGVS 1, p. 2 & 19). Daarenboven blijkt nergens uit uw betreffende antwoorden tijdens het eerste gehoor dat u de vraag verkeerd zou begrepen hebben (CGVS 1, p. 4). Bovendien weet u tijdens het tweede gehoor niet meer of Paktika al dan niet aan Nangarhar grenst (CGVS 2, p. 4).

Tevens moet worden opgemerkt dat u geen enkel idee heeft waar Laghman ligt (CGVS 2, p. 4). Nochtans grenst de provincie Laghman aan de provincie Nangarhar en zelfs aan het district Hesarak, het district waarvan u verklaart afkomstig te zijn (zie administratief dossier).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u foutieve verklaringen aflegt betreffende het geld dat in Hesarak wordt gebruikt. Zo dient te worden opgemerkt dat, voor zover u weet, in uw regio van herkomst geen Kaldar - de Pakistaanse munt - gebruikt wordt als betaalmiddel (CGVS, p. 7 & 8). Ook weet u niet hoeveel Kaldar 100 Afghani is (CGVS 2, p. 7). Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in de provincie Nangarhar zeer vaak betaald wordt met Kaldar (zie administratief dossier). Gezien u verklaart heel uw leven te hebben gewoond in het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar, zijn bovenstaande onwetendheden niet aannemelijk. Bovendien stelt u dat, wanneer u er was, munten van 2 Afghani bestonden en dat er bankbiljetten waren van 5, 10, 20, 50, 100, 500 en 1000 Afghani (CGVS 2, p. 8). U stelt dat dat u geen munten van 5 Afghani heeft gezien (CGVS 2, p. 8). Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in 2005 de bankbiljetten van 1, 2 en 5 Afghani vervangen zijn door munten (zie administratief dossier). Gezien u verklaart tot zes maanden voor uw asielaanvraag op 25 maart 2011 te hebben verbleven in Afghanistan (CGVS 1, p. 9), is het weinig aannemelijk dat u gedurende deze laatste vijf jaren niet te weten bent gekomen dat 1, 2 en 5 Afghani munten zijn geworden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de namen Zarqawi en Kashmir Khan geen belletje bij u doen rinkelen (CGVS 2, p. 9). Nochtans waren dit twee leidinggevende talibanfiguren in Hesarak (zie administratief dossier).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u tot 2010 hebben gewoond in het dorp Tora Khwa, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar (CGVS, p. 3 & 9). Bovendien wordt ernstig vermoed dat u reeds eerder Afghanistan heeft verlaten. Aangezien uw verklaarde problemen plaats zouden hebben gevonden in deze regio, doet bovenstaande vaststelling op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielproblemen.

Voorts moet worden vastgesteld dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen an sich.

Zo dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou u ontvoerd zijn geweest door de taliban waarna u door hen gedwongen werd een opleiding te volgen en vervolgens een zelfmoordaanslag te plegen, weinig plausibel zijn. Ten eerste moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. In uw relaas komen deze elementen echter geenszins voor. U verklaart dat u geen familieleden heeft die banden hebben met de taliban (CGVS, p. 7). Bovendien weet u niet wie de talibs waren die u 11 à 13 keer vroegen om hen te vervoegen (CGVS, p. 11). Daarenboven blijkt dat de taliban zeer weinig gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat het hen zou vervreemden van de gemeenschappen wiens steun ze nodig hebben (zie administratief dossier). Aangezien de dorpsouderen tegen de taliban zijn (CGVS, p. 5), is het dus weinig plausibel als zouden de taliban u gedwongen gerekruteerd hebben aangezien op die manier hun relaties met de gemeenschap nog zouden verslechteren. Daarenboven blijkt uit onze informatie dat er geen bewijs is van gedwongen rekrutering van zelfmoordenaars omdat het uitvoeren van een zelfmoordaanslag een zekere mate van bereidheid en overtuiging vereist, vaak voorafgegaan door maanden tot zelfs jarenlange training en indoctrinatie (zie administratief dossier). Echter, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u omwille van een bepaalde bereidheid of overtuiging gerekruteerd werd, noch dat u geïndoctrineerd werd (CGVS, p. 12-14).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u zeer weinig kunt vertellen over de bij benadering 65 anderen die er door de taliban werden vastgehouden. Zo weet u, ondanks uw beweerd verblijf van 3 maanden bij de taliban, niet wie ze waren en weet u niet wanneer ze werden ontvoerd (CGVS, p. 13 & 14).

Ook moet worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat u zo gemakkelijk kon ontsnappen. Immers, u kon met behulp van een stukje van het dak een gat in de muur maken en weglopen (CGVS, p. 10 & 15). Aangezien u door te ontsnappen de autoriteiten op de hoogte kon stellen van hun verblijfplaats, is het weinig plausibel dat u de nacht voor u een zelfmoordaanslag diende te plegen zo gemakkelijk zou kunnen ontsnappen van de taliban.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u niet weet waar u gedurende drie maanden werd vastgehouden door de taliban (CGVS, p. 10 & 11). U kunt enkel vertellen dat het een bergachtig gebied betrof in de regio van Ghari (CGVS, p. 15). Ook kent u de naam van het dorp niet waar u aankwam nadat u van de taliban vluchtte en waar u er de weg naar uw dorp vroeg (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u niet gevraagd heeft aan de dorpingen waar u zich bevond. Daarenboven stelt u dat deze dorpingen u de weg naar uw dorp wezen, doch u kunt niet vertellen welke dorpen u onderweg naar huis bent gepasseerd (CGVS, p. 10 & 16). Uw verklaring als zouden de dorpingen u enkel verteld hebben 'naast die berg te gaan en dat u zo de weg zou vinden' (CGVS, p. 16), is weinig plausibel.

Daarenboven is het weinig plausibel dat de taliban naar uw huis kwamen en er uw vader vertelden dat ze twee nachten later zouden terugkomen en dat ze u dan opnieuw zouden meenemen (CGVS, p. 16). Immers, als uw familie de autoriteiten hiervan op de hoogte zou stellen, konden ze de taliban in dat geval gemakkelijk bij u thuis vatten.

Daarnaast dient er nog op gewezen te worden dat u zich een jongere leeftijd aanmeet dan degene die u werkelijk heeft. Waar u op het moment van uw asielaanvraag dd. 25 maart 2011 en op het moment van uw gehoor voor het CGVS dd. 29 mei 2013 verklaarde geboren te zijn op de vijfde van de 11de maand 1374 volgens de Afghaanse kalender - dit is 25 januari 1996 (zie administratief dossier) en dus nog steeds minderjarig verklaart te zijn, wees een leeftijdsonderzoek uit dat u op 18 augustus 2011 20 jaar oud was met een standaarddeviatie van twee jaar. Dit impliceert dat u meerderjarig bent. Bovendien is het uiterst bevreemdend dat u stelt geboren te zijn op de vijfde dag van de 11de maand 1374, doch dat u uw huidige leeftijd niet kent (CGVS 2, p. 10). Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn en u ter staving hiervan een taskara bezorgde aan de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat u 15-16 jaar was op het moment van uw asielaanvraag, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zet.

Ook aan uw verklaard profiel kan geen geloof worden gehecht. Meer bepaald kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u in het zevende jaar met school gestopt zijn en als zou u afkomstig zijn uit een boerenfamilie (CGVS 2, p. 6).

Betreffende uw scholing wordt opgemerkt dat u bij de DVZ in de vragenlijst voor het CGVS liet optekenen dat u tot de achtste klas naar school bent gegaan (vragenlijst CGVS, p. 1), terwijl u voor het CGVS stelt dat u het zesde jaar beëindigd had en dat u in het zevende jaar zat wanneer u met de school stopte (CGVS 1, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat u naar de zevende graad ging (CGVS 1, p. 6). Echter, deze verklaring is niet afdoende gezien u de betreffende vragenlijst voor akkoord heeft ondertekend en verklaard heeft dat het gehoor bij de DVZ goed verlopen was (vragenlijst CGVS, p. 4 ; CGVS 1, p. 2) Bovendien stelt u dat u zeven jaar was wanneer u met de school begon en verklaart u ieder jaar naar school te zijn gegaan zonder een jaar opnieuw te moeten doen (CGVS 1, p. 6 & 7). Tijdens het tweede interview zegt u zeven à acht jaar te zijn geweest wanneer u voor het eerst naar school ging en dat u rond de maand Saratan in het jaar 1388 met school stopte (CGVS 2, p.5). Dit houdt in dat u omstreeks juni of juli 2009 met school stopte (zie administratief dossier) en dat u toen 14 à 15 jaar was. Echter, dit komt niet overeen met uw op het medische onderzoek vastgestelde leeftijd (zie supra). Bijgevolg worden er ernstige twijfels geuit aangaande uw verklaringen betreffende het aantal jaren scholing dat u zou hebben genoten.

Betreffende uw verklaarde afkomst van een boerenfamilie moeten volgende onwetendheden worden opgemerkt. U weet niet hoeveel jerib grond uw vader heeft, noch weet u dit van uw oom (CGVS 1, p. 6 ; CGVS 2, p. 7 & 9). U weet ook niet of de grond van uw oom groter of kleiner is dan de grond van uw vader (CGVS 2, p. 9). Tevens kunt u niet zeggen hoeveel vierkante meter één jerib is (CGVS 2, p. 7). Ook weet u niet hoeveel papaver uw vader teelde, noch weet u voor hoeveel uw vader de geteelde papaver verkocht (CGVS 1, p. 7 ; CGVS 2, p. 8). Ook kunt u niet zeggen hoeveel kilo of ser uw vader oogstte (CGVS 2, p. 7). Bovendien weet u niet hoeveel land uw vader heeft verkocht om uw reis te kunnen betalen, noch weet u hoeveel hij ervoor gekregen heeft (CGVS 1, p.9 ; CGVS 2, 8). Bovenstaande onwetendheden zijn uiterst opmerkelijk voor iemand die verklaart in Afghanistan te hebben moeten leven van de opbrengst van de landbouw.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien de asielzoeker zijn verklaarde herkomst aannemelijk heeft kunnen maken.

Het feit dat u als asielzoeker echter geen reëel zicht biedt op uw scholing, uw afkomst, uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of de regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het Commissariaat-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker is het niet eens met de beoordeling van zijn asielaanvraag, vraagt dat hem het voordeel van de twijfel wordt toegekend en betwist de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is het daarbij niet eens met het besluit dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit Afghanistan.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

Verzoeker voert met betrekking tot de vluchtelingenstatus aan dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie. Hij benadrukt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook in overweging dient genomen te worden en stelt dat uit het feitenrelaas blijkt dat hij reeds het slachtoffer is geweest van ontvoering en ernstige bedreigingen. Hij meent dat in geval van een terugkeer naar Afghanistan, a fortiori in de huidige omstandigheden, het risico om opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is en hij argumenteert dat het aangewezen is om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar het UNHCR Handboek, dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid moet beoordeeld worden, dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut, dat het voordeel van de twijfel gegund is op voorwaarde dat het vluchtrelaas geloofwaardig is, dat de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling moet worden beoordeeld rekening houdend met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen en dat een beslissing moet worden genomen in een geest van rechtvaardigheid en begrip. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij bedreigd is geweest door de taliban omdat hij weigerde met hen mee te werken, dat hij ontsnapte na door hen te zijn ontvoerd en dat hij door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie gegronde redenen heeft om voor zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Ter terechtzitting legt verzoeker uitslagen neer van de vierde, vijfde en zesde graad van het lyceum, uitslagen van resp. 14 maart 2014 en 24 april 2010 inzake Engelse les en computerles, aan de hand waarvan hij meent aan te tonen dat hij tot recent in zijn dorp heeft verbleven.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te

toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 11 maart 2014 beoordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers asielaanvraag als ongelofwaardig op grond van de volgende motieven:

- (i) er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen als zou verzoeker tot aan zijn vertrek naar België hebben gewoond in het dorp Tora Khwa, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent de nabije geografie van Hesarak die daarenboven tegenstrijdig zijn met de objectieve beschikbare informatie;
- (ii) tijdens het eerste gehoor voor het CGVS stelde hij dat Kabul en Azra provincies zijn die grenzen aan Hesarak. Hij stelde dat er geen andere provincies nabij Hesarak gelegen zijn. Tijdens het tweede gehoor opnieuw gevraagd naar de aangrenzende provincies van Hesarak, stelde hij daarentegen dat de provincies Logar en Kunar nabij het district Hesarak liggen. Gevraagd of er nog andere provincies aan Hesarak grenzen, stelde hij dat het enkel de provincies zijn die hij vermeldde. Dit stemt niet overeen met zijn antwoord op dezelfde vraag tijdens het eerste gehoor. Verder blijkt uit informatie in het administratief dossier dat de provincie Kunar niet aan het district Hesarak grenst;
- (iii) gevraagd tijdens het eerste gehoor of Logar ver van Hesarak ligt, antwoordde hij dat het er heel ver van is. Volgens de informatie uit het administratief dossier, blijkt dat de provincie Logar grenst aan Hesarak. Geconfronteerd met deze informatie, stelde hij dat dit onmogelijk is. Tijdens het tweede gehoor stelde hij dan weer dat Logar aan Hesarak ligt en dat hij dit reeds weet sinds hij jong was;
- (iv) in het eerste interview zei hij dat de districten Azra, Surobi en Khogyani aan Hesarak grenzen, tijdens het tweede interview stelde hij echter dat de districten Khogyani en Shinwari nabij Hesarak liggen en dat dit het is. Het district Shinwari grenst echter helemaal niet aan Hesarak, bovendien is het zeer opmerkelijk dat hij stelt dat het district Sherzad nabij Hesarak ligt, doch niet zo dichtbij als Khogyani, terwijl uit de informatie blijkt dat Sherzad een veel langere grens heeft met Hesarak als Khogyani met Hesarak;
- (v) in het eerste gehoor verklaarde hij dat de provincies Ghazni, Kandahar, Khost en Paktika aan de provincie Nangarhar grenzen. Deze provincies grenzen echter helemaal niet aan Nangarhar. Tijdens het tweede gehoor bleek hij niet in staat om ook maar één provincie die aan Nangarhar grenst, te vermelden. Geconfronteerd met de vaststelling dat hij de vorige keer wel een aantal provincies opsomde, verklaart hij dit niet te hebben gezegd. Evenmin weet hij tijdens het tweede gehoor niet meer of Paktika al dan niet aan Nangarhar grenst;
- (vi) verzoeker heeft ook geen enkel idee heeft waar Laghman ligt. Nochtans grenst de provincie Laghman aan de provincie Nangarhar en zelfs aan het district Hesarak, het district waarvan hij verklaart afkomstig te zijn;
- (vii) verzoeker legde foutieve verklaringen af betreffende het geld dat in Hesarak wordt gebruikt. Zo meende hij dat in zijn regio van herkomst geen Kaldar - de Pakistaanse munt - wordt gebruikt als betaalmiddel en weet hij niet hoeveel Kaldar 100 Afghani is. Uit informatie blijkt echter dat in de provincie Nangarhar zeer vaak betaald wordt met Kaldar. Gezien hij verklaart heel zijn leven te hebben gewoond in het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar, zijn zulke onwetendheden niet aannemelijk. Bovendien stelt hij dat, wanneer hij er was, munten van 2 Afghani bestonden en dat er bankbiljetten waren van 5, 10, 20, 50, 100, 500 en 1000 Afghani. Hij stelt dat dat hij geen munten van 5 Afghani heeft gezien. Uit de informatie van het CGVS, blijkt dat in 2005 de bankbiljetten van 1, 2 en 5 Afghani vervangen zijn door munten. Gezien hij verklaart tot zes maanden voor zijn asielaanvraag op 25 maart 2011 te hebben verbleven in Afghanistan, is het weinig aannemelijk dat hij gedurende deze laatste vijf jaren niet te weten is gekomen dat 1, 2 en 5 Afghani munten zijn geworden;
- (viii) verder kent verzoeker niet de namen Zarqawi en Kashmir Khan. Dit waren nochtans twee leidinggevende talibanfiguren in Hesarak;
- (ix) op grond van deze vaststellingen wordt geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat hij tot 2010 woonde in het dorp Tora Khwa, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Er wordt ernstig vermoed dat verzoeker reeds eerder Afghanistan heeft verlaten. Aangezien hij verklaarde dat zijn problemen plaats zouden hebben gevonden in deze regio, doet bovenstaande vaststelling op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag;
- (x) de verklaring dat hij ontvoerd werd door de taliban waarna hij gedwongen werd een opleiding te volgen en een zelfmoordaanslag te plegen, is weinig plausibel. Uit de informatie van het CGVS blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. In verzoekers relaas

- komen deze elementen niet voor. Hij verklaart geen familieleden te hebben die banden hebben met de taliban. Bovendien weet hij niet wie de talibs waren die hem 11 à 13 keer vroegen om hen te vervoegen. Daarenboven blijkt uit de informatie dat de taliban zeer weinig gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat het hen zou vervreemden van de gemeenschappen wiens steun ze nodig hebben. Aangezien de dorpsouderen tegen de taliban zijn, is het dus weinig plausibel als zouden de taliban hem gedwongen gerekruteerd hebben aangezien op die manier hun relaties met de gemeenschap nog zouden verslechteren. Verder blijkt uit informatie dat er geen bewijs is van gedwongen rekrutering van zelfmoordenaars omdat het uitvoeren van een zelfmoordaanslag een zekere mate van bereidheid en overtuiging vereist, vaak voorafgegaan door maanden tot zelfs jarenlange training en indoctrinatie. Uit verzoekers verklaringen blijkt geenszins dat hij omwille van een bepaalde bereidheid of overtuiging gerekruteerd werd, noch dat hij geïndoctrineerd werd;
- (xi) verzoeker kan zeer weinig vertellen over de bij benadering 65 anderen die er door de taliban werden vastgehouden. Zo weet hij, ondanks zijn beweerd verblijf van 3 maanden bij de taliban, niet wie ze waren noch wanneer ze werden ontvoerd;
- (xii) verder is het uiterst bevreemdend dat verzoeker zo gemakkelijk kon ontsnappen. Hij kon met behulp van een stukje van het dak een gat in de muur maken en weglopen. Aangezien hij door te ontsnappen de autoriteiten op de hoogte kon stellen van hun verblijfplaats, is het weinig plausibel dat hij de nacht voor hij een zelfmoordaanslag moest plegen zo gemakkelijk kon ontsnappen van de taliban;
- (xiii) evenmin weet verzoeker waar hij gedurende drie maanden werd vastgehouden door de taliban. Hij kan enkel vertellen dat het een bergachtig gebied betrof in de regio van Ghari. Ook kent hij de naam van het dorp niet waar hij aankwam nadat hij van de taliban vluchtte en waar hij de weg naar zijn dorp vroeg. Het is vreemd dat hij niet aan de dorpingen vroeg waar hij zich bevond. Daarenboven stelt hij dat deze dorpingen hem de weg naar het dorp wezen, doch hij kan niet vertellen welke dorpen hij onderweg naar huis is gepasseerd. Zijn verklaring als zouden de dorpingen hem enkel verteld hebben 'naast die berg te gaan en dat hij zo de weg zou vinden' is weinig plausibel;
- (xiv) ook is het weinig plausibel dat de taliban naar zijn huis kwamen en zijn vader vertelden dat ze twee nachten later zouden terugkomen en dat ze verzoeker dan opnieuw zouden meenemen. Immers, als zijn familie de autoriteiten hiervan op de hoogte zou stellen, konden ze de taliban in dat geval gemakkelijk vatten;
- (xv) verzoeker mat zich een jongere leeftijd aan dan hij werkelijk heeft. Op het moment van zijn asielaanvraag dd. 25 maart 2011 en tijdens het gehoor voor het CGVS dd. 29 mei 2013 verklaarde hij geboren te zijn op de vijfde van de 11de maand 1374 volgens de Afghaanse kalender - dit is 25 januari 1996 en dus nog steeds minderjarig te zijn, terwijl uit het leeftijdsonderzoek bleek dat hij op 18 augustus 2011 20 jaar oud was met een standaarddeviatie van twee jaar. Bovendien is het uiterst bevreemdend dat hij stelt geboren te zijn op de vijfde dag van de 11de maand 1374, doch dat hij zijn huidige leeftijd niet kent. Het feit dat hij de Belgische asielinstanties tracht te misleiden, brengt de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder in het gedrang;
- (xvi) verzoeker liet bij de DVZ in de vragenlijst voor het CGVS optekenen dat hij tot de achtste klas naar school ging, terwijl hij voor het CGVS stelde dat hij het zesde jaar beëindigd had en dat hij in het zevende jaar zat wanneer hij met de school stopte. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt hij dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat hij naar de zevende graad ging. Deze verklaring is niet afdoende gezien hij de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekende en verklaarde dat het gehoor bij de DVZ goed verlopen was. Bovendien stelde hij dat hij zeven jaar was wanneer hij met de school begon en verklaarde hij ieder jaar naar school te zijn gegaan zonder een jaar opnieuw te moeten doen. Tijdens het tweede interview zegt hij zeven à acht jaar te zijn geweest wanneer hij voor het eerst naar school ging en dat hij rond de maand Saratan in het jaar 1388 met school stopte. Dit houdt in dat hij omstreeks juni of juli 2009 met school stopte en dat hij toen 14 à 15 jaar was. Dit komt niet overeen met de bij medische onderzoek vastgestelde leeftijd. Bijgevolg rijzen er ernstige twijfels aangaande zijn verklaringen betreffende het aantal jaren scholing dat hij zou hebben genoten;
- (xvii) over zijn verklaarde afkomst van een boerenfamilie weet verzoeker niet hoeveel jerib grond zijn vader heeft, noch weet hij dit van zijn oom. Hij weet ook niet of de grond van zijn oom groter of kleiner is dan de grond van zijn vader. Hij kan evenmin zeggen hoeveel vierkante meter één jerib is. Ook weet hij niet hoeveel papaver zijn vader teelde, noch voor hoeveel zijn vader de geteelde papaver verkocht. Hij weet niet hoeveel kilo of ser zijn vader oogstte. Bovendien weet hij niet hoeveel land zijn vader heeft verkocht om zijn reis te kunnen betalen, noch weet hoeveel hij ervoor gekregen heeft. Bovenstaande onwetendheden zijn uiterst opmerkelijk voor iemand die verklaart in Afghanistan te hebben moeten leven van de opbrengst van de landbouw;

Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij ontvoerd zijn geweest door de taliban waarna hij door hen gedwongen werd een opleiding te volgen en vervolgens een zelfmoordaanslag te plegen.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat het heel moeilijk is om zich alles te herinneren betreffende de ontvoering. Hij stelt dat hij een injectie ingespoten kreeg en dat hij tot op de dag van vandaag de inhoud van deze injectie niet kent. Hij voelde zich weg van de wereld en kan alleen vertellen dat hij zich in een bergachtig gebied bevond met woestijn om zich heen. Na zijn ontsnapping was hij enorm gehaast en had hij enorme angst dat de taliban hem zou achtervolgen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat hij zich dus beperkte tot het vragen van de richting van zijn dorp en dat hij geen aandacht had voor andere zaken aangezien hij geen tijd had om details te vragen.

Verzoeker overtuigt geenszins. Zo verzoeker nog zou kunnen worden gevolgd waar hij beweert dat hij zich niets kan herinneren van de rit naar het trainingskamp omdat hij bewusteloos was nadat hij een injectie kreeg, acht de Raad het niet in het minst plausibel dat hij dit kamp niet aan de hand van zijn ontsnappingsroute zou kunnen situeren. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker niet zou gevraagd hebben waar hij zich bevond wanneer hij eindelijk een dorp tegenkwam waar hij de weg naar huis kon vragen. Dit betreft immers geenszins een detail zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift doch wel een belangrijk oriëntatiepunt. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is het voorts niet plausibel dat de dorpelingen hem enkel zouden vertellen 'naast de berg te gaan en dat hij zo de weg zou vinden', zonder enige verdere informatie te geven omtrent de dorpen die hij diende te passeren en over hoever hij van zijn eigen dorp verwijderd was. Dat hij evenmin de dorpen kent die hij onderweg naar huis is gepasseerd, moet in dit opzicht dan ook eveneens ongeloofwaardig worden geacht.

Wat betreft zijn ontsnapping, voert verzoeker aan dat de huizen of gebouwen niet te vergelijken zijn met huizen hier. Ze bestaan uit stenen en modder. Verzoeker stelt dat hij gedurende drie maanden al vaker gedacht had aan ontsnappen. Toen hij hoorde dat ze hem zouden gebruiken voor een zelfmoordaanslag wist hij dat hij niets te verliezen had. Hij zou toch sterven. Daarom zette hij alles op alles om te ontsnappen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers bewering dat hij pas na de opleiding te horen kreeg dat hij een zelfmoordaanslag moest plegen niet te rijmen valt met zijn uitdrukkelijke verklaring dat de taliban hem de eerste keer dat ze hem vroegen om hen te vergezellen reeds vertelden dat hij een zelfmoordaanslag zou moeten plegen. Bovendien verklaarde verzoeker dat reeds eerder mensen van zijn dorp werden meegenomen en werden opgeleid om zelfmoordaanslagen te plegen. Verzoeker moet zich op het ogenblik van zijn aankomst in het trainingskamp dus maar al te goed bewust zijn geweest van het lot dat hem te wachten stond zodat het dan ook mag verbazen dat hij in de drie maanden dat hij daar verbleef niet eerder heeft gepoogd om te ontsnappen. Verzoeker verklaarde in dit verband weliswaar als volgt: *"(...) Na deze training zeiden ze dat ik zelfmoordaanslag moest plegen. Zelfs voordien wou ik ontsnappen, maar er was geen mogelijkheid. Er waren ramen in de kamer, ze zouden me doodgeschoten hebben. (...)"* (administratief dossier, stuk 3, p. 10) doch deze onmogelijkheid tot ontsnappen staat in schril contrast tot het schijnbare gemak waarmee verzoeker er uiteindelijk toch in geslaagd is het kamp te ontvluchten, namelijk door met behulp van een stuk dat hij van het dak gebroken had een steen uit de muur te duwen en zo een gat te maken (administratief dossier, stuk 3, p. 10 en p. 15). Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij gedurende zijn training nauwgezet in de gaten werd gehouden: *"(...) gedurende de hele dag waren ze aanwezig. Als je bewoog of iets verdacht deed, zouden ze u doden. Dan was het nacht. Ze zetten ons in een kamer. Volledig donker."* (administratief dossier, stuk 3, p. 14). Het gaat dan ook in tegen iedere logica dat de taliban hem de nacht voor hij een zelfmoordaanslag diende te plegen niet beter zouden hebben bewaakt en verzoeker vrij gemakkelijk kon ontsnappen.

Dat hij zeer weinig kan vertellen over de bij benadering 65 anderen die door de taliban werden vastgehouden, verklaart verzoeker door het feit dat hij geen aandacht had voor de medegevangenen en hij zich enkel focuste op zichzelf.

Opnieuw kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad acht het niet in het minst plausibel dat verzoeker gedurende drie maanden tegen zijn wil werd vastgehouden samen met 65 anderen, die net zoals hij door de taliban werden ontvoerd en werden opgeleid om zelfmoordaanslagen te plegen, zonder met zijn lotgenoten te hebben gepraat over de situatie waarin zij allen verzeild waren geraakt. Verzoeker verklaarde overigens dat de andere personen afkomstig waren van Hesarak, Khogyani, Assam Khail, kennis welke erop wijst dat hij wel degelijk met een aantal medegevangenen contact moet hebben gehad. Er mag dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker over minstens een aantal van hen meer informatie zou kunnen verschaffen zoals hun naam,

achtergrond en hoe zij in het kamp terecht zijn gekomen. Dat verzoeker dergelijke kennis ontbeert, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn gedwongen verblijf in een taliban opleidingskamp. Tot slot laat verzoeker gelden dat de taliban eerst mensen aanspreekt om vrijwillig met hen mee te werken. Indien er geweigerd wordt gebruiken ze geweld en ontvoeren ze mensen om ze op te leiden. Met dergelijke ongefundeerde beweringen vermag verzoeker niet afbreuk te doen aan de correctheid van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie, noch aan diens vaststellingen dat de door verzoeker beschreven gang van zaken niet in overeenstemming te brengen is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, dat beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa's, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen en dat er geen bewijs is van gedwongen rekrutering van zelfmoordenaars omdat het uitvoeren van een zelfmoordaanslag een zekere mate van bereidheid en overtuiging vereist, vaak voorafgegaan door maanden tot zelfs jarenlange training en indoctrinatie. Geen van deze elementen komen in verzoekers relaas voor zodat zijn relaas weinig plausibel moet worden geacht. Zo niet kan worden uitgesloten dat gedwongen rekrutering sporadisch toch zou voorkomen, kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekers beweerde ontvoering een dergelijke uitzondering zou betreffen. Immers, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing blijkt uit de voorhanden zijnde informatie tevens dat de taliban zeer weinig gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat het hen zou vervreemden van de gemeenschappen wiens steun ze nodig hebben. Gelet op verzoekers verklaringen dat de dorpsouderen tegen de taliban gekant zijn, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het weinig plausibel is dat de taliban hem gedwongen gerekruteerd hebben aangezien op die manier hun relaties met de gemeenschap nog zouden verslechteren. Verzoeker slaagt er met zijn uitleg in het verzoekschrift niet in bovenstaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de vaststelling dat hij niet kan toelichten wie de talibs waren die hem 11 à 13 keer vroegen om hen te vervoegen. Nochtans noemde hij verschillende dorpsbewoners die bij de taliban zouden horen alsook hun commandant zodat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij kan vertellen wie hem precies probeerde te rekruteren. Zelfs zo het talibs van buiten zijn dorp zou betreffen, mag worden aangenomen dat verzoekers hun namen zou kennen. Verzoeker verklaarde immers gedurende vier tot vijf maanden, in totaal 11 à 13 keer, door hen te zijn aangesproken. Zeker indien verzoekers argumentatie moet worden gevolgd dat de taliban eerst mensen aanspreekt om vrijwillig met hen mee te werken, kan worden verwacht dat zij zich bij deze eerste contacten zouden voorstellen en verzoeker zouden proberen te overtuigen van hun ideologie om op deze manier zijn vertrouwen te winnen en hem te overhalen om zich bij hen aan te sluiten. Dat verzoeker aldus niet kan verduidelijken wie hem probeerde te rekruteren, zet zijn algehele geloofwaardigheid andermaal op de helling.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld als volgt: *“Daarenboven is het weinig plausibel dat de taliban naar uw huis kwamen en er uw vader vertelden dat ze twee nachten later zouden terugkomen en dat ze u dan opnieuw zouden meenemen (CGVS, p. 16). Immers, als uw familie de autoriteiten hiervan op de hoogte zou stellen, konden ze de taliban in dat geval gemakkelijk bij u thuis vatten.”*, zodat ook deze overwegingen staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het, om zijn persoonlijke vrees beter te begrijpen, aangewezen lijkt om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, dient de Raad vast te stellen dat, gelet op de informatie in het administratief dossier, dit *in casu* is gebeurd. Verzoeker licht niet concreet toe welke andere *“politieke, historische en actuele”* elementen en gegevens niet mee in overweging zijn genomen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Evenmin toont hij concreet aan op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou gehouden hebben met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen.

Zo verzoeker terecht stelt dat de bewijslast bij asielaanvragen met de nodige soepelheid moet beoordeeld worden gaat hij eraan voorbij dat deze bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Ter staving van zijn asielrelaas legde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken een taskara neer. De authenticiteit van deze taskara, waaruit blijkt dat verzoeker 15-16 jaar was op het moment van zijn asielaanvraag, dient echter in vraag te worden gesteld gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij en waaruit blijkt dat verzoeker op 18 augustus 2011 20 jaar oud was met een standaarddeviatie van twee jaar. Verzoeker legt geen enkel ander document neer ter staving van zijn asielaanvraag. De Raad benadrukt te dezen dat een asielzoeker weliswaar niet

noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van het asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen worden afgelegd, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Het volstaat hierbij niet om te poneren dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden, dat het niet alleen gaat om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen, *in casu* ontvoering en ernstige bedreigingen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. Waar hij meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Verzoeker voert in zijn tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Hij betwist de beoordeling door het Commissariaat-generaal waarbij wordt getwijfeld aan zijn verblijf in zijn geboortedorp tot zijn vertrek in 2010.

Hij voert aan dat in de oorspronkelijke beslissing van 13 juni 2013, die werd vernietigd door de Raad bij arrest 113.033 van 29 oktober 2013, niet werd getwijfeld aan verzoekers recente afkomst uit Afghanistan. Verzoeker betwist deze vaststellingen en legt daarnaast documenten neer met betrekking tot zijn scholing, waaruit moet blijken dat hij tot 2010 in Afghanistan verbleef.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij het nemen van de thans bestreden beslissing niet gebonden is door de motieven van zijn eerdere, vernietigde beslissing van 13 juni 2013. Evenmin is het hem verboden bij het nemen van zijn beslissing gebruik te maken van elementen in het dossier die stammen uit een eerdere beslissing of procedure. Verzoeker werd na het vernietigingsarrest van 29 oktober 2013 opnieuw gehoord, waarna op basis van een meer diepgaande vergelijking van beide gehoorverslagen, die zich in het administratief dossier bevinden, thans wordt overwogen dat verzoeker niet aannemelijk maakt recent uit Afghanistan afkomstig te zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de vraag begreep als dat hij alle aangrenzende provincies van Nangarhar diende op te noemen, zodat de vermelding van Kunar niet foutief is, is deze postfactum verklaring geenszins in overeenstemming te brengen met verzoekers verklaringen in het gehoorverslag. Verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd naar de provincies grenzend aan het *district Hesarak*. (gehoorverslag 14 januari 2014, p. 3) Verzoeker antwoordde hierop "*Logar provincie is nabij Hesarak district. Ook Kunar is nabij. Et cetera.*" Hierop werd verzoeker nogmaals verzocht alle provincies te geven grenzend aan het district Hesarak, waarop verzoeker opnieuw verwees naar Kunar en Logar. Op de vraag of er nog andere aan provincies grensden, antwoordde verzoeker negatief. Geconfronteerd met het feit dat hij bij zijn eerste interview Kabul als aangrenzende provincie opgaf, kon hij hierover geen duidelijk antwoord verschaffen. Vervolgens werd hem gevraagd welke provincies nog grensden aan de provincie Nangarhar, waarop hij aangaf dit niet te weten omdat hij niet bekend is met de provincie Nangarhar, ondanks het feit dat zijn district, Hesarak, in de provincie Nangarhar gelegen is.

Aldus stelt de Raad vast dat wel degelijk correct werd vastgesteld dat verzoeker een manifest gebrek aan kennis heeft met betrekking tot de omliggende provincies van het district Hesarak, waar hij van afkomstig zou zijn. De verklaring dat hij de vraag verkeerd begrepen heeft en dat hij dacht dat naar de aangrenzende provincies van Nangarhar werd gevraagd, is niet van aard dit recht te zetten, aangezien uit verzoekers antwoorden duidelijk blijkt dat hij begreep dat de vraag het district Hesarak betrof en dat nadien nog eens naar de omliggende provincies van Nangarhar werd gevraagd, waar verzoeker al evenmin op kon antwoorden.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker tijdens het gehoor van 29 mei 2013 verklaarde dat Logar heel ver van Hesarak ligt (gehoorverslag 29 mei 2013, p. 4), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde

dat het grenst aan Hesarak (gehoorverslag 14 januari 2014, p. 3), ziet de Raad niet in waarom verzoekers uiteenlopende verklaringen niet met elkaar vergeleken zouden mogen worden. Het feit dat de Commissaris-generaal in zijn eerste -vernietigde- beslissing van oordeel was niet te moeten twijfelen aan verzoekers verklaringen over zijn regio van herkomst, bindt hem niet wanneer hij, na een tussengekomen vernietigingsarrest, opnieuw hierover dient te oordelen. Evenmin weerhoudt dit de Commissaris-generaal ervan verzoekers verklaringen te onderwerpen aan een diepgaander onderzoek. Te dezen werd vastgesteld dat verzoeker in zijn eerste interview verklaarde dat Logar *heel ver* ligt van Hesarak, meer nog, hij stelde dat je vanuit Hesarak “*eerst naar Jalalabad stad (moet), dan van Jalalabad naar Kabul en van Kabul naar Logar*” (gehoorverslag 29 mei 2013, p. 4). Op de suggestie dat Logar aan Hesarak grenst, antwoordde verzoeker zeer uitdrukkelijk “*dat is niet mogelijk*” (ibid.). Er werd dan ook terecht vastgesteld dat verzoekers kennis over zijn regio van herkomst ernstige lacunes vertoont en dat deze verklaringen bovendien in strijd zijn met zijn latere beweringen dat hij van kindsbeen af weet dat Logar grenst aan Hesarak (gehoorverslag 14 januari 2014, p. 3)

Verder betwist verzoeker niet dat hij (in het tweede interview) foutief verklaarde dat het district Shinwari aan Hesarak grenst, alsook het district Sherzad verder van Hesarak ligt dan het district Khogyani, terwijl uit de informatie net blijkt dat Sherzad een veel langere grens heeft met Hesarak als Khogyani met Hesarak. Evenmin betwist verzoeker de vaststelling dat verzoeker tijdens het eerste gehoor Ghazni, Kandahar, Khost en Paktika als aan Nangarhar grenzende provincies, terwijl deze provincies in werkelijkheid helemaal niet aan Nangarhar grenzen. Vervolgens kon verzoeker tijdens het tweede gehoor niet één provincie vermelden die aan Nangarhar grenst. Evenmin wist hij tijdens het tweede gehoor niet meer of Paktika al dan niet aan Nangarhar grenst. Waar verzoeker aanvoert dat hij nooit in Laghman is geweest, doet dit geen afbreuk aan de pertinentie van de vaststelling dat hij geen idee heeft waar deze provincie ligt, ondanks het feit dat deze grenst aan het district Hesarak, waarvan hij verklaart afkomstig te zijn. Aldus stelt de Raad vast dat uitgebreid werd gepeild naar verzoekers geografische kennis van de streek en dat op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat verzoeker niet over de fundamentele kennis beschikt om zijn recente afkomst uit deze streek aannemelijk te maken. Het feit dat bij het nemen van een eerdere beslissing deze overweging niet werd gemaakt, staat niet in de weg dat thans, na een diepgaande analyse van zijn opeenvolgende verklaringen, deze vaststelling wordt gemaakt, die op duidelijke wijze blijkt uit de gegevens van het administratief dossier.

Verzoekers postfactum verklaring dat hij kennis heeft van de munteenheid Kaldar, doch dat hij deze niet zelf gebruikt, verklaart niet dat hij niet weet hoeveel Kaldar 100 Afghani is. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat in Nangarhar zeer vaak betaald wordt met Kaldar. (administratief dossier, map landeninformatie 02/2014, “*Afghan money unwelcome in Southeastern city*”) Verder betwist verzoeker de vaststelling niet dat hij onjuiste verklaringen aflegde met betrekking tot de in omloop zijnde munten sedert 2005. Ook dit element werpt ernstige vragen bij zijn bewering tot 2010 in Afghanistan te hebben verbleven.

Waar verzoeker nog beweert dat Kashmir Khan een figuur was die actief was voor zijn geboorte, blijkt deze niet gestaafde bewering in strijd met de gegevens van het administratief dossier (map landeninformatie 02/2014, stuk 15), waar uit recente berichtgeving blijkt dat deze talibanleider in augustus 2013 zwaar gewond raakte. Bovendien betwist verzoeker niet het motief dat hij de talibancommandant Zarqawi niet kent.

Op basis van deze omstandige motivering, die inderdaad blijkt uit het administratief dossier, bevestigt de Raad het motief dat verzoeker niet aannemelijk maakt tot 2010 in Afghanistan te hebben verbleven.

De drie stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt waaruit moet blijken dat hij tot in 2010 onderwijs heeft gevolgd in Afghanistan beschouwt de Raad niet als dermate bewijskrachtig dat ze het hoger vastgestelde manifest gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot de regio van herkomst, kunnen herstellen.

Het is bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker

maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend.

Voor zover verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, blijkt uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT